

foreligge. For mig, og jeg tror for de Allerfleste, staar det som en absolut Nødvendighed, at en stor Hovedstad, som er det saarlige Punkt i Landet, skulde blive betragtet som en aaben By paa samme Maade som en lille By, saa at den fjendtlige Arme drager forbi den, maaste brandstatter den, men i det Hele lader den ligge. Nei, thi ligesom det er gaaet med Paris som Frankrigs Hovedstad, saaledes kunne vi ogsaa være sikre paa, at enhver Fjendes Bestræbelse maa gaa ud paa at tage Kjøbenhavn, hvad enten det er befæstet eller ikke, og jo stærkere den er befæstet, des vanskeligere vil det være for ham. At Fjenden kan tage alt vort Krigsmateriel, som dog er Noget, alle vore Penge, som ere ganske betydelige Beløb, og vort Mandskab, det nærer jeg ingen Tvivl om. Napoleon udfikrede overalt i Byerne Tropper, og vi se jo i den tyeste Arme baade Slesviger og Polakker, som føres med i Kamp — hvor vanskeligt det end er os at forstaa det — og bidrage til de tyeste Hærses Seire. Der er aldeles intet Urimeligt i at antage, at en Fjende med største Behed kunde bemægtige sig vort Krigsmateriel, vore Penge og vort Mandskab, og forøge sine Stridskræfter dermed. Og jeg vil i denne Forbindelse sige til det ærede Medlem for Sorø Amts 1ste Valgkreds (Lauridsen) — det var jo hans Mening at afstafte den almindelige Værnepligt — at er der Noget, som er fristende og indbydende for en Fjende, saa vilde det være en fylde Statskasse, et rigt Land, en aaben By, aabne Rytter og et lille vel udrustet Armekorps, som han kunde tage og anvende, hvor han vilde, og idet han saa samtidig tog saa mange Penge med sig, som han kunde overkomme. Det forekommer mig, at det er et Omraade der hører til den romantiske Tid, som de Herrer dog ellers paa alle andre Punkter ere saa brede paa. Der er et Spørgsmaal, som det ligger mig paa Sinde at sige et Par Ord om. Der blev jagt om Krigen i 1864, at den Mistillid, som dengang herskede, viste det Jarlige i, at der ikke er Overensstemmelse mellem Regjeringen og Nationen. Ja, det behøver man sandelig ikke Krigen i 1864 eller nogen anden Krig som Vidnesbyrd for, at det er uheldigt og farligt, at der er Splid i en Nation, men skal Exemplet fra 1864 bevise Noget, saa beviser det det stik Modsatte. Thi Krigen

i 1864 beviste, at uagtet Regjeringen retter sig efter et Folkethingsflertal, efter Nationens Flertals Villie, kan der dog, naar man rykker ud, være de største Mangler og den største Mistillid til Stede. Regjeringen havde da rettet sig efter Folkethingets Flertal. Regjeringen var et Udtryk for Flertallet i dens Kamp mod de daværende Konservervative, og dog kom denne Mistillid frem. Det ærede Medlem kan sige, at vi skulle afstafte de konservervative Klasser, men dem kan det ærede Medlem ikke blive af med, og det ærede Medlem kan derfor ikke forhindre, at hvis dette Things Flertal ellers kunde komme til at raade her i Staten og kunde gennemføre sine Planer, at den største Uenighed vilde komme til Stede og den største Mistillid til det ærede Medlems Venners Regjering, at den samme dybe Splid vilde herse, som nu finder Sted, og saa vilde det være i det ærede Medlems Disfavør, at der var Mangel paa den Disciplin, Orden og Udrustning, som følger med den Side, vi Andre tilhøre. Gaa vi til et Land som Frankrig, hvor jo det parlamentariske Regimente i høi Grad er gjort gjældende, se vi saa ikke der, at man frygter for at lade sin Hær rykke ud til Kamp mod et Land, der ganske vist i høi Grad har tilfidsat den parlamentariske Forbring. Man gjør vist bedst i ikke at lægge for overdreven en Bægt paa det parlamentariske Regimente, naar det dreier sig om en Kamp paa Liv og Død. — Jeg vil sige til det ærede Medlem fra Nørresundby (Lutein), at det var dog vist ikke hans Mening, at man skulde spørge Benstemændene, om de ønske at permitteres i Stedet for at komme ind og forsvare Kjøbenhavns Befæstning. Det er meget muligt, at de ville hellere permitteres baade i Freds- og i Krigstid, men spørg dem, om de ville staa paa den aabne Landevei, eller om de ville ligge i Garderhøiens Fort, naar Kampen er der, og jeg tvivler om, at der er nogen Eneste af det ærede Medlems politiske Meningsfæller, inklusive det ærede Medlem for Viborg Amts 4de Valgkreds (Rjær), som ikke helst vilde ligge under Garderhøiens Kanoner og i det Dieblit glemme en hel Del politiske Betragtninger; ja selv Hærene med de røde Striber paa Bugerne, som jeg har set omtale i denne Tid, vilde